

Док сањам – Зорица Тијанић

ЈЕСЕЊИНОВОМ

Још ухватим себе
као лопова у крађи
како ми недостајеш.

Понекад у октобру,
кад упали се улична лампа
под капима кише тугујем;

Онда кад замиришу кестени
у Јесењиновој улици
пронађи ме рањиву.

Могао би у том тренутку да поколебаш
моје збогом, јер оно што говорим ја,
а срце се још увек разуму отима
– није исто.

Још ухватим себе како ми по сећању ћарлијаш
и како замишљам да си било који други
лик из приче у коју сам те затворила,
па сад не можеш никуда
док се све моје збиље не расане.

А неће тако скоро,
јер кад падне снег Јесењиновом,
отворићу прозор пахуљама
и закаснеле птице ће у журби
порушити гнезда.

Али ће ипак кренути
ка непознатим адресама
да те траже...

Још ухватим себе,
али само понекад
кад ми побегну мисли
као лопов у страху
па их у мрежу од снохватица уплетем,
у заблуде се заплетем,
док збиље своје не расаним...

ОНОГ ТЕБЕ – ОД НЕКАД...

Кад спусти се ноћ на реку
и опусти мост,
тек поспани рибар
што продаје улов
за пољубац Анђин
сведочи да сам сваке ноћи
тражила једну звезду
да обасја ти пут...

А онда кренем да те сањам;
онаквог каквог те срце упамтило,
оног који би због мене
и против себе,
и свих - у одбрану стао
и зауставио чамац;
и сукњу од цица дао искројити
код тетке Анке,
па нека и није за моје бокове.

А онда кренем да те сањам;
онаквог каквог те срце упамтило,
како ми долазиш улицом Јесењиновом
и пушташ сав занесен
да те звезде воде до мог качкета,
па се наклониш
и десну руку под срце ставиш,
као да се заклињеш у нешто,
а само си клоун што смеје се тужан.

А онда кренем да те заборављам,
па не могу да те оставим
просјацима у пролазу
и хладним зорама у загрљају туге,
већ те пригрлим са најближе звезде
којој си наденуо име
и уденуо конач у иглу
да ушијеш риме -
оног тебе од некад
који ми је дао име.

А онда кренем да те заборавим;
да те оставим уличном свирачу
акорде што маши,
али не могу јер превелик је студ
и на стаклу иње,
а прсти промрзли од зиме шапћу ветру —

Не заборави ме
кад већ нисам
кад већ није
нек ме није...

ТЕЖАК СИ МИ НА СНУ

Тежак си ми на сну,
али бих да те сањам
у предзнаку јутра,
плавог јутра
што порађа се царским резом.

У сну у којем ми окрећеш леђа
путем којим су бесповратни
они које бих за вечност.

А ја... док те сањам
своје жуте сандале волим
и не скидам их у јулу
због сунца у очима
чији ме поглед запамтио.

У једној искри која се провукла
кроз маглу јутра
плавог јутра које ме загрлило,
док био си ми у сну несан.

Тешка сам ти на сну.
На почетку ноћи
и на крају тмине
у којој пресвучен месец
с црним облацима плеше;
У сну у којем ти окрећем лице,
а ти црташ сунцокрете -

Јер би да ме сањаш.
У сну несан да ти
одсањан досањам.

НЕ ШАЉИ МИ МИСЛИ

Ја, када сам први пут чула твоје мисли,
побегла сам на дно горких површи,
слушајући из прикрајка како се расуте сакупљају
и слежу по стенкама.

Онда су ми дошапнуле, да живот је све то што нам се
догодило
и да се свака несавршеност тешко подноси;
И то, да је живот оно што нам се није догодило
и да се свако кајање рачуна у неком будућем сабирању.

Зато сам пожелела да бакину лаковану торбицу
узнем у леву руку,
а на десну ставим њен мали сат
опточен сребрним казаљкама,
и огрнем се белим плетеним шалом,
који је дала исплести за мене;

И на тренутак сам била она,
жена загледана у даљине.
На тренутак сам била она,
дама којој сам се дивила
а нисам умела да је пробудим у себи,
осим да се огрнем њеним шалом..

И нисам знала да љубав је то што ми је
уморна плела косу четвртком увече
да бих ја имала необичну фризуру сутрадан,
исто као што нисам веровала у Терезину
љубав само зато што није умела
да ми исплете кике или сашије хаљину,
али сам зато имала своју приватну кројачицу
и свог тајног мајстора за несавршеност лутака
које сам поломљене скривала испод кревета.

Онда си дошао ти, да би одлазио
и враћао се и одлазио и враћао се...
Када си ми поново послао мисли
надајући се да ћу ти,
по ко зна који пут опростити
и сусрести се с тобом негде на пола пута
за Мађарску, ја сам ти рекла — збогом.

Себи сам рекла збогом,
оној себи која се збуњено окретала
покушавајући да научи тајну воде.
На руци мали сребрни сат показује време,
које смо изгубили опраштајући и себи
и мислима које смо измислили,
тек да би заварали самоћу и преварили усамљеност.

Не, немој сад поново да их адресираш,
јер ја сам чула твоје мисли на дну горких површи,
али их нисам разумела, јер су се расуле у перле.
Остала сам на том дну да их сакупим пре него што се
слегну
на стенке испод коже,
јер тако збуњена,
моја крв стаће и до срца стићи неће,
ако слегнуте проговоре...

ИВАЊСКИ ЦВЕТОВИ

У мирису даљина загрљена тишином
порубила сам снове.
Ти си обукао жуте панталоне
у којима је облак
уместо тебе навратио на чај,
чај убран од најлепших камилица.

У вртлогу бурлеске окајох сусрет без додира
и рекох му - до виђења,

њему који је могао да ме воли
бар подједнако као ти.

У жељи да не тугује више
отпустих га с радошћу
разрешивши себе жудње
за клајдама зелених и црвених боја
и сепетом јабука
у дворишту мириса липе обећаних јутара.

У предвечерја украденим од неминовности
седели смо на степенику где је мали дечак
оставио отисак стопала које води до трема
на коме се зањихао лимени лустер
под игром свитаца.

А ивањдански цвет
убран руком девојчице сањивих очију,
на рођендан твој
остао је као лотос у води да плута.

Ако ме питаш желела бих,
али неће нас више твоја добра душа
окупити за трпезом.
Временом све даљи смо једни од других
и ћутимо сав тај блуз душе
накупљен у једној искри сузе.

Затајио или засјајио је изненада
без страха од самоће

похрливши да ужива у миру
загрљен мојим тишинама,
ушушкан мирисом даљина
не(заборављен)
и одлучан да остане баш ту на туђој
а нашој земљи.

Остаје на перонима и пристаништима детињства
заточен у рамовима слика изнад трпезе,
што чиниле су један живот на прозору
у мирису липа вредан као злато
изабран само за нас;

За нас храбре што рекли смо тузи збогом
и приболи срце да мучки ћути
па сад не проговара правећи се да не памти љубав
што била је једном у дворишту успомена,
где лугар и сад на ракију наврати
па кад празно двориште затекне погнутих леђа
небеским друмом свој пут настави...

... а сав тај блуз поново
у још јачем таласу се врати
да девети јули са поворком анђела
испрати...

О ПЕСНИКИЊИ

Зорица Тијанић је рођена 1971. године, књижевница и новинарка, завршила мастер студије из области педагошких наука, ауторка пет збирки поезије, коаутор у две збирке поезије и аутор пет романа. Њена поезија је превођена на словеначки, енглески, француски, арапски и руски језик. Уредница је и оснивач онлајн часописа за уметност и културу „Звездани колодвор“ и представник Међународне школе поезије за град Београд. Главни је и одговорни уредник часописа за популаризацију традиције, духовности и опште културе „Хоризонт“.

Заступљена је као аутор у преко 100 антологија и зборника поезије, часописа, књижевних портала. Пише колумне, путописе, рецензије и есеје из области уметности и књижевности, уредница је и приређивач многих књига, зборника и антологија.

Члан Друштва књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије.

Живи и ради у Београду.